

NOAH EN DE BERG VAN DUIZEND STAPPEN

Noah was niet te laat geboren. Dat zei zijn mama tenminste.

Hij was precies gekomen wanneer hij moest komen, met tien kleine vingers, tien kleine tenen en een stel donkere ogen die de wereld vanaf de eerste dag bekeken alsof er ergens een geheim verborgen zat dat alleen hij nog moest ontdekken. Als baby kon hij minutenlang naar het licht kijken dat door de gordijnen viel. Later werden het wolken, bomen, gezichten en alles wat bewoog. Noah keek nooit zomaar. Hij zocht. Hij vroeg zich af waarom dingen waren zoals ze waren en of ze misschien ook anders konden zijn.

Toch leek het alsof de wereld, ergens tijdens het groter worden, steeds sneller was gaan draaien. Niet voor iedereen. Vooral voor Noah.

Wanneer de andere kinderen na school hun jas aantrokken, stonden sommigen al buiten terwijl Noah nog met een weerspannige mouw vocht. Wanneer de meester een zin op het bord schreef, had Noah hem vaak al gelezen en begrepen voordat de uitleg klaar was. Het antwoord zat dan helder in zijn hoofd, soms zelfs met gedachten erbij waar niemand om gevraagd had. Maar tegen de tijd dat zijn vingers hadden opgeschreven wat zijn hoofd allang wist, stond de volgende oefening alweer op het bord.

‘Noah, een beetje doorwerken.’

Hij haatte die woorden. *Een beetje doorwerken.*

Alsof hij niet werkte. Alsof hij niet probeerde. Alsof niemand zag hoeveel moeite het hem soms kostte om iets te doen wat bij een ander vanzelf leek te gaan.

Zijn hoofd kon heel duidelijk zeggen: *Pak je potlood*. Zijn ogen zagen precies waar het lag en zijn hand wist wat ze moest doen. Toch gebeurde het soms dat zijn vingers het potlood raakten in plaats van vastnamen. Het rolde over zijn bank, viel op de grond en wanneer Noah zich haastig bukte om het op te rapen, stootte hij met zijn knie tegen de tafel.

Dan lachte er iemand.

‘Noah toch!’

En telkens kwam datzelfde gevoel terug. Het was niet helemaal verdriet en ook niet echt boosheid. Het zat ergens daartussenin, verstopt tussen zijn keel en zijn buik, alsof iemand daar langzaam een touw aantrok.

Een knoop.

Noah kende knopen. Ze zaten regelmatig in zijn veters, maar de moeilijkste knopen waren degene die niemand kon zien. Hij begreep zelf niet waarom eenvoudige dingen soms zo ingewikkeld werden zodra hij ze moest uitvoeren.

Want Noah was niet dom. Integendeel.

In zijn hoofd bestonden werelden waarin niemand anders ooit was geweest. Geef hem een wolk en binnen enkele ogenblikken zag hij er een draak in, daarna een

schip met gescheurde zeilen en even later een oude man met een neus die zo groot was dat er waarschijnlijk vogels op konden landen. Hij onthield verhalen die anderen allang vergeten waren en stelde vragen waarop volwassenen soms zo lang stil bleven dat Noah begreep dat zij het antwoord zelf ook niet wisten.

Nog bijzonderder was dat hij mensen leek te kunnen lezen. Wanneer iemand verdrietig was, merkte Noah het vaak voordat die persoon iets had gezegd. Hij zag het aan een blik die net iets te lang naar de grond afdwaalde, aan handen die onrustig over elkaar wreven of aan een glimlach die niet helemaal tot aan de ogen kwam.

Maar daar kreeg je op school geen punten voor.

Op een dinsdagmiddag, tijdens de turnles, veranderde er iets.

Midden in de zaal stond een lange, smalle bank. De kinderen moesten er één voor één overheen lopen zonder de grond te raken.

‘Armen open en vooruitkijken,’ zei de meester. ‘Het is heel eenvoudig. Gewoon blijven lopen.’

Gewoon.

Noah voelde meteen hoe dat ene woord zich in zijn hoofd vastzette.

Voor hem bestond *gewoon* bijna nooit.

Het eerste kind stapte zonder moeite over de bank. Het tweede ook. Een meisje huppelde zelfs het laatste stukje en sprong met beide voeten tegelijk op de mat. Er werd geklapt en gelachen.

Toen kwam Noah.

Hij zette voorzichtig één voet op de bank en daarna de andere. Zijn armen gingen opzij. De bank was helemaal niet hoog, dat wist hij best, maar zodra hij erop stond, leek de vloer verder weg dan daarnet. Hij keek naar zijn voeten om te controleren waar hij ze neerzette.

‘Niet naar beneden kijken, Noah. Vooruit.’

Hij tilde zijn hoofd op.

Meteen voelde hij zijn evenwicht verschuiven. Zijn lichaam ging een beetje naar links en daarna te ver naar rechts. Hij probeerde zichzelf te corrigeren, maar hoe harder hij nadacht over waar zijn voeten moesten staan, hoe minder ze leken te luisteren.

‘Komaan, Noah.’

Achter hem zuchtte iemand.

Het was maar een klein geluidje, nauwelijks hoorbaar in de grote turnzaal, maar Noah hoorde het alsof die zucht vlak naast zijn oor werd geblazen.

Hij zette nog een stap en verloor zijn evenwicht. Met een wilde beweging van zijn armen sprong hij van de bank.

Een paar kinderen lachten.

Niet allemaal.

Maar genoeg.

Noah voelde de warmte vanuit zijn hals naar zijn wangen stijgen. Hij wilde verdwijnen, al was het maar voor vijf minuten. Hij wilde een deur vinden die niemand anders kon zien en daarachter wachten tot iedereen vergeten was dat hij bestond.

‘Opnieuw,’ zei de meester.

Noah keek naar de bank.

‘Nee.’

Zelf schrok hij van het woord. Het was eruit voordat hij had kunnen beslissen of hij het wel wilde zeggen.

‘Noah?’

Alle ogen leken plots op hem gericht.

‘Ik zei nee!’

Hij draaide zich om, liep naar de deur en duwde ze open. Een ogenblik later sloeg hij ze met een harde klap achter hem dicht.

Buiten was de lucht helder. Er stond een zachte wind en ergens verderop ritselden de bladeren van een rij hoge bomen alsof ze elkaar iets influisterden.

Noah ging tegen de muur van de turnzaal zitten en trok zijn knieën tegen zijn borst. Binnen hoorde hij gedempte stemmen en het piepen van sportschoenen over de vloer.

Hij wilde niet huilen. Hij was vooral moe. Moe van proberen, moe van uitleggen en moe van woorden als *gemakkelijk, even opletten en gewoon doen*.

Hij drukte zijn voorhoofd tegen zijn knieën en stelde zichzelf voor het eerst de vraag die al veel langer ergens in hem woonde.

Waarom kan ik niet gewoon zijn zoals de anderen?

‘Dat zou bijzonder jammer zijn.’ Hoorde hij achter zich.

Noah schrok op. Ze ik dit hardop? Dacht hij?

Aan de andere kant van het hek stond een oude man.

Noah wist zeker dat hij hem daar enkele seconden geleden nog niet had gezien. De man droeg een lange jas waarvan de onderste rand vol opgedroogde modder zat. Zijn schoenen zagen eruit alsof ze wegen hadden bewandeld die al eeuwen niet meer op kaarten voorkwamen. In één hand hield hij een kromme wandelstok, gladgeslepen door jarenlang gebruik.

Maar het vreemdste aan de man was niet zijn jas, zijn stok of zelfs de manier waarop hij Noah aankeek.

Het was de steen naast hem.

Het ding was enorm. Veel te groot om zomaar naast een schoolhek te liggen. De steen was grijs, ruw en bijna rond, en over zijn oppervlak liepen vreemde groeven die Noah vanop een afstand niet goed kon thuisbrengen.

‘Wat?’ Zei Noah, geërgerd.

De oude man glimlachte.

‘Niets.’

‘Waarom kijkt u dan naar mij?’

‘Omdat ik me afvroeg wanneer je eindelijk boos genoeg zou worden.’

Noah fronste zijn voorhoofd. Hij stond op en veegde wat stof van zijn broek.

‘Kent u mij?’

‘Nee.’

De man tikte met zijn wandelstok tegen de steen.

Tok.

Het geluid was verrassend diep, alsof de steen vanbinnen groter was dan vanbuiten.

‘Maar ik ken hem wel.’

Noah keek nog eens naar het enorme rotsblok.

‘Het is gewoon een steen.’

Voor het eerst verdween de glimlach van het gezicht van de oude man.

‘Nee, Noah.’

Noah verstijfde.

De wind streek langs het hek en bewoog de bladeren over de speelplaats. Heel even leek zelfs het geluid uit de turnzaal verdwenen.

‘Hoe weet u mijn naam?’

De man gaf geen antwoord. Hij legde zijn hand op de steen en keek Noah aan met ogen waarin iets vreemds lag. Geen medelijden. Geen verbazing. Het leek eerder alsof hij Noah herkende, hoewel hij net beweerd had hem niet te kennen.

‘Dat is het probleem met mensen,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ze denken dat de zwaarste dingen altijd degene zijn die ze kunnen zien.’

Noah keek opnieuw naar de steen. Nu pas merkte hij dat de groeven op het oppervlak geen toevallige barsten waren. Ze vormden lijnen, cirkels en vreemde tekens die vanuit het midden naar buiten liepen. Sommige waren bijna volledig afgesleten.

‘Wat bedoelt u?’

Maar de oude man had zich al omgedraaid.

Hij begon weg te wandelen.

‘Hé!’

‘Wacht! Hoe weet u mijn naam?’

Pas toen hij het einde van het hek had bereikt, bleef hij staan. Hij draaide zich half om en keek Noah over zijn schouder aan.

‘Als je dat werkelijk wilt weten, zul je mij moeten volgen.’

Daarna wandelde hij verder alsof daarmee alles gezegd was.

Noah bleef staan.

Achter hem bevond zich de turnzaal. Hij kende die wereld. Hij kende de banken, de opmerkingen, het gelach, de oefeningen die eenvoudig hoorden te zijn en dat voor hem soms niet waren. Als hij de deur weer opendeed, wist hij ongeveer wat er zou gebeuren.

Voor hem liep een vreemde oude man weg met een steen die onmogelijk door één mens verplaatst kon worden.

Dat was volkomen belachelijk.

Noah zette één stap naar voren.

Toen nog één.

De steen die fluisterde

Noah bleef nog een tijdje zitten nadat Elias was weggelopen. De oude man werd steeds kleiner in de verte, zijn lange jas bewoog tussen de bomen en zijn wandelstok tikte rustig tegen de grond. Nog een paar passen en hij zou verdwijnen.

‘Wacht!’

Noah sprong overeind, zette drie snelle passen en hield toen plots halt. Achter hem lag de turnzaal. Door de gesloten deur hoorde hij gedempte stemmen, het scherpe geluid van een fluitje en ergens het gelach van een paar kinderen.

Alles ging gewoon verder.

De les ging verder. De kinderen gingen verder. De wereld ging verder.

Alsof het helemaal niet uitmaakte dat Noah er even niet meer bij hoorde.

Hij keek opnieuw naar het bos.

Elias was verdwenen.

‘Verdorie.’

Noah begon te lopen. Rennen zag er bij hem nooit uit zoals bij de andere kinderen. Bij hen leek het vanzelf te gaan: benen vooruit, armen mee, lichaam in evenwicht. Bij Noah voelde het eerder alsof iemand een zak knikkers in zijn lichaam had gegooid en vergeten was te vertellen welke knikker waar hoorde. Zijn armen bewogen soms sneller dan zijn benen, zijn voeten raakten elkaar en wanneer hij te veel nadacht over hoe hij moest lopen, werd het alleen maar erger. Maar vandaag kon het hem niets schelen.

Hij rende.

Pas aan de rand van het bos zag hij Elias terug. De oude man stond rustig tussen twee hoge bomen, alsof hij daar al uren op Noah wachtte.

En naast hem lag de grote grijze steen.

Noah stopte zo abrupt dat hij bijna over zijn eigen voeten struikelde.

‘Hoe hebt u die hier gekregen?’

Elias keek naar de steen en vervolgens naar Noah. ‘Wat bedoel je?’

‘Die steen. Die lag daarnet nog bij het hek.’

‘Dat klopt.’

‘En nu ligt hij hier.’

‘Dat zie ik.’

Noah trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dus hoe hebt u dat gedaan?’

Elias glimlachte. ‘Je stelt veel vragen.’

‘Omdat u rare dingen doet.’

‘Dat lijkt me een uitstekende reden om vragen te stellen.’

Noah wilde nog iets zeggen, maar zijn aandacht werd getrokken door wat er achter Elias lag.

Het bos.

Hij kende deze plek. Tenminste, hij dacht dat hij haar kende. Hij was hier al vaker voorbijgekomen en wist zeker dat er achter de eerste bomen een breed wandelpad moest lopen. Mensen wandelden er met hun honden, kinderen reden er met hun fiets en op zondag zag je er soms hele gezinnen.

Maar dat pad was verdwenen.

In plaats daarvan liep er een smal kronkelend spoor tussen de bomen. Het gras stond hoog langs de kanten en de takken boven het pad groeiden zo dicht naar elkaar toe dat ze een groene poort vormden. Verderop werd het bos donkerder, maar niet dreigend. Het leek eerder alsof het iets verborgen hield.

Noah wees ernaar.

‘Dat was hier vroeger niet.’

‘Jawel,’ antwoordde Elias.

‘Niet waar.’

‘Toch wel.’

‘Ik ben hier al honderd keer geweest met de hond van Bonnie.’

‘Dat geloof ik.’

Noah keek hem geïrriteerd aan. ‘Dan weet ik toch wat hier ligt?’

Elias tikte met één vinger tegen zijn slaap.

‘Het pad was er altijd, Noah. Je kon het alleen nog niet zien.’

Noah zuchtte diep.

Volwassenen deden dat vaker. Wanneer ze zelf geen normaal antwoord hadden, maakten ze hun antwoord zo ingewikkeld dat het leek alsof jij degene was die het niet begreep.

‘Wie bent u eigenlijk?’

‘Mijn naam is Elias.’

‘Dat weet ik nu. Maar hoe kent u mijn naam?’

De glimlach verdween langzaam van het gezicht van de oude man. Hij wees naar de steen.

‘Omdat hij op jou wacht.’